

[Christophersen.]

indtægter, som ville have været en følge af S' og SF's boligforlig. Jeg skal ikke sige noget mere konkret om disse opgivede afgifter og skatteindtægter. Vi får nok senere lejlighed til at drøfte boligpolitikken i al almindelighed, men alle ved jo, at baggrunden herfor er, at regeringen har erklæret, at den ønsker neutralitet på boligområdet i 1974 for at bane vejen for nogle rolige forhandlinger om en helt ny boliglovgivning.

Men på denne baggrund ville jeg dog godt lige gøre en enkelt bemærkning til socialdemokratiets ordfører, hr. Heinesen, der talte om, at regeringen altså havde åbnet en gavebod. Jeg tror nu nok, at hr. Heinesen har misforstået den side af finansplanen lidt. Det, som først og fremmest er baggrunden for, at de skønnede indtægter bliver mindre, er jo, at regeringen har opgivet at foretage afgifts- og skatteforhøjelser. Det vil vistnok være lidt vanskeligt at overbevise både skatteydere og erhvervsliv om, at de får udleveret gaver, når det, der er realiteten, blot er, at de kan nøjes med at betale det i skatter og afgifter, de betaler i dag. Det, der hovedsagelig er tale om på disse områder, er, at man undgår en yderligere skærpelse af beskatningen. Jeg har meget vanskeligt ved at se det gaveagtige i denne gestus. Jeg indrømmer,⁵ det er en tilbageholdenhed i forhold til det, som den tidligere regering påtænkte, men jeg tror næppe, man får nogen til at opfatte det som ligefrem gaver.

På udgiftssiden figurerer regeringens spareforslag, og de udgør i alt 2.900 mill. kr., og i det beløb er medtaget de besparelser, som var forudset i den tidligere regerings forslag til en budgetreguleringskonto, men i regeringens forslag er der sket en indarbejdelse og en yderligere specificering af en del af dette beløb i selve finanslovsforslaget, således at budgetreguleringskontoen nu alene vedrører de såkaldte dispositionsbegrænsninger.

Jeg skal ikke i dag gå i dybden med de enkelte spareforslag. Det får vi nok lejlighed til under de kommende forhandlinger om hele udgiftspolitikken, men jeg vil godt nævne nogle hovedretningslinjer i regeringens spareplan og knytte besparelspolitikken på kort sigt sammen med den indsats, der er brug for lidt længere hen ad vejen.

Det er klart, at ved en hurtig spareind-

sats, som ofte først og fremmest virker på kort sigt, kan man opnå besparelser. Det ved vi også fra de forsøg, der er gjort tidligere år, og det ved vi fra de forsøg, der blev gjort under spareforhandlingerne i marts sidste år. En del af regeringens forslag er også netop forslag af den karakter. Det er for en dels vedkommende udskydelser af bygge- og anlægsarbejder, det er udskydelser af visse påtænkte anskaffelser til institutioner, skoler, undervisningsanstalter osv. Men der er jo også i regeringens forslag en lang række besparelser af mere principiel og langsigtet karakter. Det gælder f. eks. en række besparelser, som finder sted ved en indskrænkning af refusionerne, altså tilskuddene fra staten til amterne og kommunerne. Disse indskrænkninger rammer naturligvis i første omgang amter og kommuner, men som understreget af finansministeren forudsætter regeringens forslag om at gribe ind over for omkostningsudviklingen, at amternes og kommunernes budgetterede udgifter til pris- og lønstigninger ikke fuldt ud bruges. Nedsættelsen af refusionerne kan derfor i givet fald opfattes også på den måde, at staten inddrager en del af de beløb, som amterne og kommunerne ellers ville have haft til fuldkommen fri rådighed, fordi de ikke skulle bruges til det oprindelig påtænkte formål.

Men i de foreslåede begrænsninger af refusionerne ligger jo også, og det synes jeg man skal være opmærksom på, et klart signal om, at nu nærmer vi os altså den dato, hvor overgangen til faste bloktilskud bør finde sted på et stort antal udgiftsområder. Jeg synes, der er grund til at lægge mærke til finansministerens bemærkninger heroppefra i dag om, at amterne og kommunerne skal inddrages i den samlede offentlige udgiftsplanlægning. Regeringen er her ganske på linje med sin forgænger, og jeg forstod også på socialdemokratiets ordfører, hr. Heinesen, at her er der et punkt, hvor der kan samles et bredt flertal i folketinget. Konsekvensen er altså, at amter og kommuner på denne måde overdrages det fulde økonomiske ansvar for de dispositioner, de foretager på disse områder.

Regeringens forslag om aktuelt at begrænse nogle af refusionerne kan således også opfattes som et ønske om allerede nu